

MÉREGTELENÍTŐ

2019.09.szám

KEDVES OLVASÓ!

Biztos vagyok benne, hogy Te is, mi mindnyájan az érzelmeink, megtapasztalásaink hullámvasútján éljük életünket! Nem arra gondolok, ami már betegség szintű: a felfokozott örömök és csüggedések váltakozására. De az élet normális menete az, hogy megvonja olykor akár hosszú időre is az érzelmi örömök megélését. És sokszor szinte sivatagi szárazságban kell kitartani a jóban, a kedvesség, jóság, tiszta szív és hűség megízlelt ajándékait nélkülözve. És ez nagyon jó így, hisz kitartásra ösztönöz, mindig újra tudatosan választani és vállalni a döntéseinket.

Máskor pedig megfüröszt az élet az örömben, megpihentet, a kitartás erőfeszítése nélkül. Így vezetget bennünket utunkon a Gondviselés bölcsessége. Fő, hogy mindezt megéljük a maga teljességében.

Jó az, ha a nyári hőség izzasztó, sokszor túladagolt „kellemessége” során tudunk emlékezni, volt és lesz is hamarosan újra dermesztő hideg, kellemetlen köd, eső, jég és hó. Mert mindegyik elmúlik, folyamatosan változik az Élet, de az emlékezet megőrzi mindebből azt, ami javunkra válik, ami gazdagít. Fontos, hogy tudjunk néha így, madártávlatból ránézni az életünkre.

Még ezen az őszön is lehetnek szabad és szép élményeink, lazítsunk, ha éppen itt tart a lelki életünk folyama. És raktározzunk el mindebből annyit, hogy kitartson a sötét, ködös napok hidegében.

Szép őszi időt, elhatározásokban gazdag tanévkezdést és sikeres megvalósítást, tapasztalatszerzést kívánunk!

Juhász Gyula: Béke

És minden dolgok mélyén béke él
És minden tájak éjén csend lakik
S a végtelenség összhangot zenél
S örök valók csupán mély álmaink.

És minden bánat lassan béke lesz
És mindenik gyötrődés győzelem
S a kínok kínja, mely vérig sebez,
Segít túllátni a szűk életen.

Testvéreim: a boldogság örök
S e tájon mind elmúló, ami jó
S az élet, a szép, nagy processzió,

Mely indul örvény és sírok fölött,
Az égi táj felé tart csendesen
S egy stációja van: a végtelen.

Részlet Richard Rohr amerikai ferences szerzetes Kozmoszról szóló elmélkedéséből

J. B. Philips biblia-tudós írt néhány évvel ezelőtt egy könyvet a következő címmel: *A Ti Istenetek túl kicsi*. Azt hiszem, hogy a világ sok vallási, politikai és kulturális megosztottsága azért történik, mert túl szűk látókörűek vagyunk. A keresztényeknek fontos felismerni, hogy Krisztus sokkal nagyobb és sokkal befogadóbb (inkluzív, magába foglaló), mint azt elképzeltük. Krisztus univerzális és az idő fölött áll, belakva az egész teremtést, felkenve minden anyagot Lélekkel. Ezért Krisztus népe (emberei) nem csak a keresztények vagy valamilyen kiválasztott csoport. Krisztus túl nagy ahhoz, hogy bekerítsük vagy körülzárjuk bármilyen szervezet által. Ha bármilyen reménye lesz ennek a világnak, akkor el kell kezdenünk Istenre és Krisztusra ilyen sokkal nagyobb léptékekkel tekinteni.

Túl sok keresztény azt gondolja, hogy Isten az emberekkel 6000 évvel ezelőtt kezdett kölcsönhatásba lépni. Ez elképzelhetetlen a számomra! A teremtés évmilliárdokkal ezelőtt létezett. Az én ferences hagyományom azt mondja, hogy a teremtés volt az első Biblia. Minden, amit tudunk kell Istenről, az nyilvánlatkoztatott a teremtésben kezdetektől fogva: „Mert Krisztusban teremtett minden az égben és a földön, minden látható és láthatatlan, trónok és uralmak, fejedelemségek és hatalmasságot - minden általa és érte teremtett.” (Kol 1, 16-17).

Arra hívom Önöket, hogy elmélkedjenek a kimondhatatlanul hatalmas, ősi és összetett kozmoszról. Különítsenek el egy órát, hogy csodálatos képeket nézegessenek, amelyeket a Hubble Teleszkóp rögzített és tanuljanak a „Mozgásban lévő Kozmoszunkról.” Denis Edward teológus írja: Arra vagyunk teremtve, hogy változást hozzunk. Arra vagyunk hívva, hogy közreműködők legyünk, a gondolkodás és tett emberei... Ez a mi közös emberi feladatunk. A mi hivatásunk az, hogy résztvevők legyünk Isten folyamatos teremtésében.” Ha megnézték a dinamikus univerzumnak e figyelemreméltó látványát, olvassák el a következő litániát.

*Isten, Te működsz az univerzum gyorsuló tágulásában,
a galaxisok csavarodásában, a szupernovák robbanásában,
a fekete lyukak szingularitásában, a Naprendszer rendezettségében,
a Föld ökológiájának egyensúlyában, a társadalom kifejlődésében,
a szerveink működésében, a testünkben lévő kémiai folyamatokban,
az atomon belül ható erőkben, a kvantumrészecskék különös viselkedésében
Csodálattal ülhetek, amiért teljesen a Te Jelenlétedben élhetek
mindenhol és mindenben és mindenkiiben.*

A jelenlegi számot részben az Olvasók szerkesztették, mert az ő kérésükre kerültek be egyes cikkek, írások. Elsőként a Magyar Kurírból ollóztunk

Böjte Csaba ferences szerzetes aug. 17-én engesztelő zárándoklatot hirdetett a teremtett világ ellen elkövetett bűneinkért.

A szentendrei skanzentől Visegrádig 16 kilométert tettek meg a zöld ruhába öltözött résztvevők, akiknek a „lelki vezetője” Ferenc pápa volt a Laudato si’ enciklikából vett részletek segítségével...

Mária mennybevételenek két nappal korábbi ünnepét idézték meg a népének, majd a sötétzöld habitust viselő Böjte Csaba arról beszélt köszöntőjében, hogy 1083-ban Nagyboldogasszony ünnepére hívott össze gyűlést Szent László király Székesfehérvárra. Azért e napra, mert mintegy fél évszázaddal korábban – utód híján – Szent István is augusztus 15-én ajánlotta fel koronáját a Szűzanyának.

Szent László – érezve a magyarok közötti feszültséget – ötnapos bűnbánati időt rendelt el, hogy békét kössenek a haragosok. A király maga is útra kelt a visegrádi várhoz, hogy a toronyban fogva tartott Salamont kiengedje, és kiengesztelődjön vele. Ezt követően negyvenévnyi béke szállt a Kárpát-medencére, augusztus 20-án pedig megnyitották István király sírját, és oltárra emelték.

Böjte Csaba szerint a mai ember is hajlamos könnyen összeveszni, kérdéses, hogy ki tudunk-e olyan könnyen engesztelődni más népekkel, mint ahogyan Szent László tette az ellene harcolókkal. Ezért is gondolta úgy, hogy időszerű egy engesztelő zárándoklat augusztus 15. és 20. között.

A ferences szerzetes úgy látja, a mai Európában, legalábbis az Európai Unióban nem kellett vérnek folynia a politikai átrendeződésért. 500 millió ember egymásnak feszült az Európai Parlament megválasztásakor, volt anyázás és acsarkodás, de nem csörtettek katonák, nem dördültek fegyverek, mint az első világháborúban. Európa lassan a nagykorúság felé sodródik a politikában.

Ugyanakkor polgárháború zajlik szerinte, de anyánkkal, a természettel szemben. Környezetünket eluraljuk pocsékolással, pazarlással. Pedig az egész világ sóvárogva várja Isten kiteljesedését, Istenét, aki mindent szeret,

ami van: a szelídgesztenyét, a szilvafát, ezt a kis kápolnát – mutat körbe a szerzetes. – Isten szeretetének nincs szavatossága, az örök életre való.

Csaba testvér 13–14 éves volt, amikor nagyatátja kezébe adta a nagykést, hogy ő szúrja le a húsvéti bárányt. A szerzetes szerint sok ételt -pazarlónak lenne más a magatartása, ha ennyire konkrét módon szembesülne azzal, hogy valakinek meg kellett halnia azért, ami a tányérjában van. A skanzen azért kiváló helyszín egy teremtésvédelmi zarándoklat kiindulópontjaként, tartja Bőjte Csaba, mert itt tényleg látható, hogy nem kell feltétlenül négy-öt száz négyzetméteren lakni, szembesülhetünk vele, hogy a nagyszüleink ruhái mennyivel kisebb szekrényben is elfértek. „Az utolsó ítéletkor se a házad, se az autód, se a diplomád nem fog szembejönni, hanem csak a szeretteid.”

A zarándokok Ferenc pápa Laudato si' kezdetű, nemcsak a természetről, hanem az emberi társadalomról is szóló zöld enciklikájának az első bekezdéseit hallgathatják meg útravaló gyanánt, majd Pilisszentlászló felé vették útjukat,

A menet elején az énekes léghő volt a meghatározó, de leghátulra már nem hatott el a hangszóró: ott a kirándulás, a természetjárás jelleg domborodott ki. Az út során kétszer álltak meg: Pilisszentlászlón ebédszünetre, majd az Apáti-kúti-patak völgyén túljutva a Kaán-forrásnál.

A szép út Visegrádra vezetett, de nem a Salamon-toronyhoz, mint Szent Lászlóé, hanem a Keresztelő Szent János nevét viselő templomhoz.

Bőjte Csaba a szentmise előtt arról beszél, hogy a fenntartható vágyakra kell törekedni, mert nem lehet nyolcmilliárd embernek dübörgő terepjárója, amivel tönkretennénk a Földet, de az elérhető, hogy minden ember gyönyörködjön a szépségben, művelje a kiskertjét, vagy egyéb módon dicsérje Isten alkotását. Az Úrral való örvendezés örömét, a közösségépítés, a megismerés, a bölcsesség, a szépség és az alkotás örömét kell keresni.

A szentmisén pedig már arról beszélt a szerzetes, hogy világcsaládot alkotunk, Isten a testi mivoltunk által összeköt minket a környezetünkkel. Például a talaj elsivatagosodása mindannyiunk megbetegedése is egyben. Mindez azonban nem jelenti, hogy minden élőlény egyenlő, vagy hogy a Földet isteníteni kéne, de azt igen, hogy törődnünk kell a többi élőlényel, s különösen a többi emberrel.

Mindnyájunknak támogatni kellene a Föld nevű projektet, amelyet Isten nem azért hozott létre 4 és fél milliárd éve, hogy most kipukkanjon. Ha az Úr azt kéri tőlünk, hogy építsük fel a szeretet országát, akkor lehetséges.

Bűnbánati zarándoklatra jöttünk, képesek vagyunk jobbak lenni. Olvassunk naponta egy-egy kis fejezetet a Laudato si' enciklikából!” – javasolta.

A szerzetestől egy statikus egyszer megkérdezte, hogy ha most három cserép leesik egy ház tetejéről, akkor mennyi idő alatt omlik össze az épület.

Erre ő meghökkentő módon így válaszolt: egyáltalán nem fog, mert én felrakom azt a cserepet.

Bár elvárhatjuk a gazdaság szereplőitől, a politikusoktól, hogy tegyenek meg mindent a környezet védelméért, és szidhatjuk őket, ha nem teszik, ezzel nem megyünk sokra. Ám ha a magunk helyén meg tesszük, amit tehetünk, akkor a legtöbbet tettük.
(Agonás Szonja nyomán)

Reményik Sándor: Vágy

Szeretnék úgy beléd simulni
Természet - mint egy falevél,
Mint egy fűszál, mely egyformán nyugodt,
Ha harmat száll rá, s ha rá száll a dér.
Szeretnék úgy beléd simulni,
Mint egy elvesző árnyalat
Az alkony ezerszínű tengerén,
Szeretném fölszívni az árnyakat,
S magamat tőlük fölszívatni én.

Szeretnék úgy belédsimulni
Természet - mint egy lehelet,
Mint szél fuvalma, mely alig-alig
Borzolja fel az alvó vizeket,
Szeretnék úgy belédsimulni,
Mint egy tétova napsugár,
Mely jár az erdő sűrű rejtekén,
És nem keres és nem talál,

Szeretnék úgy beléd simulni
Természet - mint egy tűnő napsugár.
(S szeretném, ha mellettem elmenet,
Valaki szólna:

"Nézd, már itt az ősz,
Sárgulnak lassacskán a levelek."
És nem ismerné meg a levelet.

És szeretném, ha rajtfelejtene
Valaki a szemét az alkonyégen,
S szólna: "ezerszínű az alkonyat,
Így láttuk ezt valaha, - vele - régen."
És nem sejtene, hogy egy árnyalat
Az esti színek közt én vagyok éppen.

És szeretném, ha jönne valaki
Az erdő rejtekébe
És szólna, "nini, milyen különös:
A nap e mély homályban is ragyog."
És nem tudná, hogy az is én vagyok.)

Szeretnék úgy hozzád simulni
Természet - mint a vén moha
A fák északos oldalán,
S nem lenni hozzád hűtelen soha.
Szeretnék úgy beléd simulni,
Mint tücsök hangja holdas éjeken,
S szeretném, ha valaki elborongna
Rajtam, mint múltból zengő éneken.

S szeretnék úgy vegyülni el beléd,
Természet - mint a síri por,
Mit ezeréves hantokról a szél
Nagy-messzi tengerpartokra sodor.
Ott játszana velem egy kisgyerek,
Kicsiny kezén futnék fel és alá,
S e port, mely egyensúlyát nem leli:
Egy percre egyensúlyban tartaná.

Dr. Arbanász Zoltán: A legrövidebb ima

Egy órája sincs hogy újból átnyalaztam a tájanatómiát a Littmann-féle Sebészeti műtéttant. Memorizáltam a régió képleteit, hogy mit szabad és mit nem. Érdekesekek a tájanatómia atlaszok. Az artériák pirosak, a vénák kékek, az idegek sárgák, az inak fehérek. Ráadásul mindegyikhez egy parányi fekete nyílvevessző tart, a képlet pontos anatómiai nevével. Hát? Persze, így könnyű! - s majdnem nevetek.

A valóság egészen más, az állandó szívás és törlés ellenére alig látunk a vérmaszattól, és semmi sem emlékeztet az atlaszban látottakra. A kendők által szabadon hagyott kis négyzet semmilyen tájékozódási pontot nem nyújt. Egyedül az aneszteziológus kolléga helye biztos, többnyire a beteg feji végénél ül vagy áll.

Isten kezében vagyunk, a beteg és a személyzet egyaránt. A bevonuláskor nem szólnak fanfárok, csak néhány készülék zümmögése jelzi, hogy működésre kész. Kölsönösen köszöntjük egymást.

A beteg 75 év feletti, az elképzelhető összes betegség birtokában. Váratlanul megszólal:- Mielőtt elaludnék, szeretnék imádkozni! Lehet?

- Persze, csak tessék! - mondom bosszúsan.

- Köszönöm, fiam - s belekezde csendesesen. – Domine!... Ámen! - mondja e két szót.

- Csak ennyi? - kérdezem meglepetten: Uram!... Úgy legyen?

- Igen, fiam. Ez minden. E két szó közöttiek az Úr úgyis tudja. Tudja, hogy mit mondanék, mit kérnék. Én nem kérek magamnak semmit, de elfogadom, amit Tőle kapok. Tudom, Ő vezeti a doktor urak kezét, így nem hibázhatnak. Mereven állunk, feltartott kézzel. Talán csak a maszkok mögötti szemüvegek csillognak fényesebben, mint korábban.

- Lehet még egy kéréssem?

- Igen, természetesen. - de már nem vagyok bosszús a késés miatt. Életem legrövidebb, és leginkább hittel teli imáját hallottam egy perce. Gondolatban még kitöltöttem a két szó közötti helyet.

- Szeretném elénekelni a legszebb énekünket, ha még tudom, mert nagyon álmosodom.

S ekkor remegő, halk hangon belekezde a 42. zsoltár első sorába:

- Mint a szép híves patakra, a szarvas kívánczik,...

A következő sortól az egyik műtősnő csatlakozik:- Lelkem úgy óhajt Uramra, és hozzá fohászokodik...

A versszakot már öten fejezzük be: - Tehozzad én Istenem, szomjúhozik én lelkem. Vajon színed eleiben mikor jutok, élő Isten?

Egy mély sóhajjal álomba merül a néni.

-Törlést kérek! A szemüvegemre.

Még várok egy percet, hogy összeszedjem magam. - Ha Isten velünk...

Kezdehetjük!... Kérem intubálni!

Reviczky Gyula: Ősz felé

Vágy, szenvedély bevonja
szárnyát;

Dalaim immár csendesek;
Bennük csak néha-néha zendül
Egy álom, egy emlékezet.

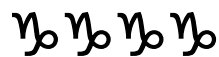
A szép tavasznak álma őszkor;
Virágokról édes regék.
A szív, mely lemondásra készül
S úgy megzokog; Ne még! ne még!

Lehajtja szép fejét a rózsa;
Nem éli túl a hév nyarat.

S az édes vágyak, a virágok,
Szivemben is hullonganak.

Bágyadt a nap, bágyadt a tájék;
A télre fázva gondolok,
S a langyos őszi napsugárnál
Vérem még egyszer föllobog.

Tavasz mosolyg reám keresztül
Egy rózsaszínű fátyolon.
Látom virulni a világot,
S csak álmodom, csak álmodom...

Holtomiglan, holtomiglan – Ki házasodik önmagával?

Dr. Aczél Petra, nyelvész, kommunikációkutató

„Ezek a nők nem azért házasodnak magukkal, hogy bármiféle üzenetet közvetítsenek az önel fogadásról meg a nem is tudom én miről. Szimplán azért csinálják, mert nem találnak maguknak-t (trágár: férfi). Most minek szépíteni, ez az igazság. Férfiak közül is sok ilyen van, csak nekik nem ketyeg az óra, úgyhogy ráérnek a dolgokkal, de ha egy nő megöregszik, ronda lesz, akkor már nem kell senkinek. Ez az egész szologámia nagyon komoly pszichés rendellenességeket tükröz.”

Majd' két éve kommentelte így – buzgó egyetértést kiváltva – az egyik troll azt a jelenséget, amelynek első eseménye 1993-ban történt. A szologámiáról van szó. Merthogy nemcsak többel lehetne házasodni, gondolják egyesek, hanem senkivel is. Az ilyen állításokat még a grammatika is nehezen bírja, ezért hát pontosítok: a szologámia kifejezés az ember önmagával kötött házasságát jelöli. A témáról már a magyar média is jelentett az utóbbi időben, vagy a keresztények csúfolására vagy a feministák megvetésére (ld. fent) használva a lehetőséget.

A szologámia sem egyházilag, sem jogilag nem elfogadott, mégis állítólag egyre többen vállalkoznak a különös, önelkötelező szertartásra, amelyen maguknak fogadnak örök hűséget. És többnyire nők.

Mint például az olasz *Laura Mesi*, aki a drága ceremónia után egyedül utazott egyiptomi nászútjára, vagy a brit *Sophie Tanner*, akit édesapja kísért addig a helyig, ahol kimondta magának a boldogító igent. Vagy az amerikai *Erika Anderson*, aki egy válás után döntött úgy, hogy saját magával lép frigyre.

Azért férfi is szerepel a példák közt, így Heron Saline, aki 15 éve él magával boldog és teljes házasságban. Mára honlapok és szolgáltatások épülnek a jelenségre; ezek minden részletre kiterjedő tanácsokat adnak.

Micsoda?! – kérdezzük a fejünket fogva, hiszen olyan abszurd, hogy valaki magával házassodik. Pedig voltak jelek. Például a *Sex and the City* című sorozatban a főhősnő önházassága 2003-ban...

Jogosan merül fel a kérdés, hogy ha lehet magammal, akkor dolgokkal miért ne szabadna megesküdni? Hát, szabad – persze ezt sem jogilag elismerten. Például egy kővel, mint ahogy *Tracey Emin*, vagy egy virtuális nővel, mint ahogy a japán fiatalember, *Iwasa Ryo* tette.

Hogy létezik-e válás ilyen kapcsolatokban? Vagy, hogy milyen öröklési szabályok vonatkoznak egy ilyen kapcsolatra? Nem tudom. De talán nem is ezek a legfontosabb kérdések. Hanem az, mit mondunk annak, aki egy ilyen menyegzőn elkapja az esküvői csokrot.

Dancsó Gyöngyi: Jó tanácsok

Gondolkozz el rajta, mikor azt hiszed, csak Téged bánt az Élet...
Nézz körül a világban! Láthatod az embereket, akik az utcán élnek.
Ha azt hiszed, hogy csak neked fáj, mikor akit szeretsz, mással látod
Nézz meg egy vakot... ki soha nem láthatja meg a napvilágot.
Ha azt hiszed, ver a sors, mikor az emberek rosszat kiabálnak Rád
Nézz meg egy süketet, ki soha nem hallhatja az Élet dallamát...
Ha azt hiszed, Te vagy az egyetlen, akit akadályok vesznek körül...
Nézd azokat, kik nem tudnak járni, arcukon mégis mosoly derül.
Ha azt hiszed, rossz helyre születted, s Téged senki nem szeret,
Nézz meg egy árvát, ki könnyes szemmel nézi a szüleitet...
Ha azt hiszed, hogy nem kapsz időt, hogy begyógyuljanak a sebek,
Nézd azokat, kik hirtelen hunytak el, nem ölelhatték át szeretteiket!
Mielőtt panaszkodnál, nyisd ki a szemed, rosszabb is lehetne...
S rájössz, hogy nem sírva kell eltöltened a napot, hanem nevetve.
Köszönd meg, amit a sorstól kaptál, ne háborogj sohasem,
Nem tudhatod, mi lesz holnap... Ez vezessen az életben. (facebook)

Szeretetből fakadó sebhelyek

Néhány éve, egy forró nyári napon, Dél - Floridában, egy kisfiú úgy döntött, hogy úszik egyet a házuk mögötti kis tóban. Sietve, hogy minél hamarabb a hűvös vízbe ugorhasson, kiszaladt a hátsó ajtón, futtában maga mögött hagyva cipőt, zoknit és inget.

Repült a vízbe, nem vette észre, hogy amint ő úszik a tó közepe fele, egy aligátor épp a part fele közeledett. Apja, aki a kertben dolgozott, észrevette. Rémülten rohant a vízhez, kiabálva a fiának amilyen hangosan csak bírt. Apja hangját hallva a kisfiút aggodás fogta el, gyorsan megfordult és a part felé úszott apjához. De már túl késő volt. Amint elérte apját, az aligátor is elérte őt. A partról az apa megragadta kisfiát a karjánál fogva, épp abban a pillanatban, mikor az aligátor annak lábait ragadta meg. Ez egy hihetetlen huzavonáshoz vezetett kettőjük közt. Az aligátor erősebb volt az apánál, de az apa túl szenvedélyes volt ahhoz, hogy elengedje fiát. Egy gazda épp arra vezetett és a sikoltozásokat hallva odarohant, célzott és lelőtte az aligátort.

Rendkívüli módon, több hetes kórházi tartózkodás után a kisfiú életben maradt. A lábát hatalmas sebhelyek torzították, a karján mély karmolások voltak, ahol apja körmei húsába vájtak a kétségbeesett erőfeszítésben, hogy megtartsa szeretett fiát. Az a riporter - aki a borzalmas események után elsőként készített riportot a fiúval - megkérdezte, hogy láthatná-e a fiú sebhelyeit. A fiú felhúzta a nadrágszárát és utána büszkeséggel így szólt a riporterhez:

- De nézd a karjaimat! Nagy sebhelyek vannak a karjaimon is... Azért vannak, mert Apám nem engedett el!

Nekünk is vannak sebhelyeink. Nem egy aligátortól, hanem egy fájdalmas múlt sebhelyei. Némelyek azok közül a sebhelyek közül csúnyák és mély megbánást okoztak. De más sebhelyek azért vannak, mert Isten nem engedett el. A vívódásaid közepette Ő ott volt és beléd kapaszkodott. Ha az Ő szeretetének a sebhelyei Rajtad vannak, légy nagyon, nagyon hálás. Ő eddig sem és ezután sem fog soha elengedni! (facebook)

Ingrid Sjöstrand: Van hozzá közöd?

Van hozzá közöd, mit csinállok?
És hogy mit gondolok?
Van hozzá közöm, mit csinálsz
és hogy mit gondolsz?
Van közünk egymáshoz,
hozzám, hozzád, mindenkire,
aki véletlenül épp itt él, épp most,
és akitől függ,
hogymi lesz a világból?
Van közünk egymáshoz,
talán, igen.

Britt G. Halqvist: A lépcsőházban

Öreg bácsi.
Fura hosszú kabátban jár.
Senki sem ismeri.
Senki se hallotta egy szavát még.
Tegnap megláttam az üzletben, és
gondoltam, *na most* .
De csak mutogatta, amit venni akart.
A házmester mondta, hogy hívják.
Fura hosszú neve van.
Nincs kiírva az ajtajára.

Sose kap levelet, mondata a
házmester.
Mit csinálhat egész nap?
Ha becsöngetnék?
Igen ... nem ... igen ... nem ...*igen*.
Nem, nem merem.
Ha a lépcsőkön számolom,
mindig az jön ki, *nem*.
Nem . . .
Mert mit is mondanék neki?

Ingrid Sjöstrand: Anyuban azt nem bírom

Anyuban azt nem bírom,
hogymindenre tud mondani
valami okosat.
Ha azt mondom,
hogyminden olyan unalmas,
hogymemmi kedvem suliba menni,
hogymutálok Kerstint,
hogymszorít az új trikóm,

ő már mondja is,
hogymajd megjön a kedvem,
hogymtegnap még szerettem
Kerstint,
és hogymvegyél fel másik trikót!
Az ember még csak nem is
unatkozhat
nyugodtan.

Siv Widerberger: Beteg a tenger

Nem szabad fürödni a tengerben.
"Megbetegszik, aki fürdik benne – mondja anya -
Megbetegszik, mert beteg a tenger,
beteg és piszkos a gyárak miatt."
Ezért tegnap Kajsa és én nyelvet nyújtottunk
Eriksson bácsira az utcán
(Eriksson bácsinak gyára van)
és azt kiabáltuk: "Hülye!"
De mama azt mondta,
hogymnem szabad nyelvet nyújtani Eriksson bácsira,
és *egyáltalán* nem szabad hülyét kiabálni..
Így hát Kajsa és én levelet írtunk Eriksson bácsinak.
"Ne piszkicsd be a vizet, fürödni akarunk!"
Ezt írtuk. Alatta ez van:
"Kiváló tisztelettel
Lena Persson és Kajsa Lindkvist"
Jó mi?

De mamának nem mutattuk meg a levelet

Ingrid Sjöstrand: Délután néha

Délután néha a háztető
velünk szemben
olyan furcsa színű lesz.
Süt a nap
és az ég se kékebb, mint máskor,
de a tető nem vörös,

nem barna,
nem is lila,
hanem messzeség-színű.
Ki kellene repülni az ablakon.
Át, oda, messze.

A fenti versek az „Ami a szívedet nyomja” c. svéd gyermekvers-kötetből valók

Még nem múlt el a nyár augusztus huszadikával, szept. elején is tombolt, bár a napok rövidülését, hűvösebbre fordulását tartósan visszafordítani nem tudta. Most még könnyen felidézzük a nyár legszebb pillanatait.

Lakatos László: Valami a nyárról /részletek/

Mi az, ami a legszebb a nyárban? A nap, a víz, az érett gyümölcsök, a világos esték, a bronzszínű nők, a kék ég, a vicces kis hisztérikus záporosők, utazások a tengeren, órákig a vízben, naplementék. De azért mégis csak az a leg-szebb a nyárban, hogy jövőre is lesz nyár. Minden idei nyárban a legszebb a tavalyi és a jövő nyár...

Mi a nyár? Sugárnagyüzem...

Egy fecske nem csinál nyarat. De egy nyitott Lancia...

Hiszen szép, szép a nyár. De nekem is pont akkor legyen melegem, mint Ellucinak, vagy a szabónőmnek, vagy a vicénének? Ez igazságtalanság. És különben is, hogy jövök én hozzá?...

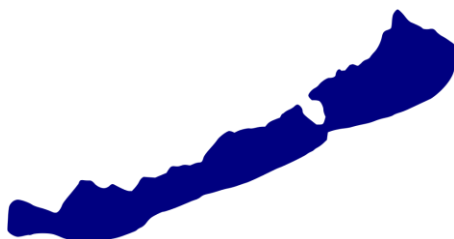
Nem értem. Miért mondják, hogy a szerelem igazi évszaka a nyár? Mintha télen nem is látnának engem a férfiak...

Kik írnak a legtöbbet a nyárról? A németek, a skandinávok, az angolok, az északi népek. Az olaszok? Soha. Miért csinálnának ők nyári verseket, mikor ők magát a nyarat csinálják...

...Miből van a nyár? Napsütésből, légizzásból, hőhullámból, perzselésből, oxidálódásból. Na és persze egy kicsit nyárból is. A nyár egyik legfontosabb vegyi alkotórésze mégis csak a nyár.

De azért nem minden nyár, ami meleg. Hiszen ha csak azon a bizonyos harminc fokon múlna az árnyékban), azon a bizonyos strandoláson, könnyű ruhákon, erős hajnalokon. Nem. Ahhoz, hogy a nyár igazán nyár legyen, kell még valami. Egy kis mosoly, egy kis szívszakadás, egy kis rá gondolás (óra). Szóval valami kell még hozzá, különben a nyár nem nyár, hanem csak egy felforralt tél...

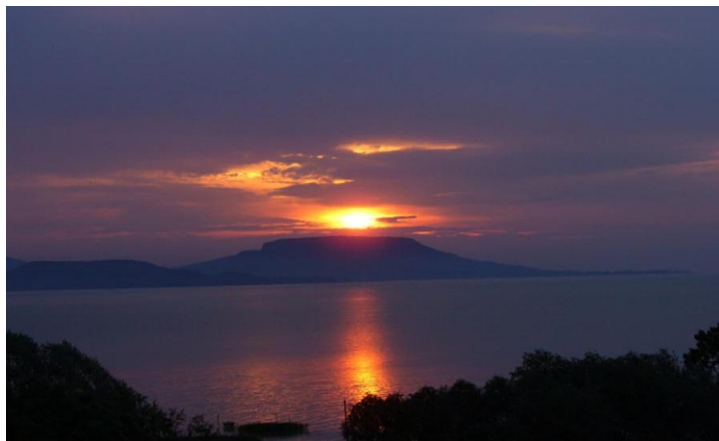
Miért szeretik a fiatalok a nyarat? Mert olyan sok nyár van előttük. És az öregek? Mert olyan sok nyár van mögöttük.

Szép Ernő: A Balaton

Nem a legkisebb öröme a fürdőéletnek az esti csöndben leülni egy lócára a parton, szembe a Balaton vizével? Mikor a nyaralók csevegése, meg a cigányok muzsikája elmentek mind aludni, a csend édes hangversenye kezdődik itten. A sétány fasorában mindig sétál egy álmatlan szellő, fönn a lombok magasságában, s összeveri a levelek gyöngéd, apró cintányérjait. A part alatt nádas zizeg, oly gyönyörű nagy nádas, amilyennel a leg-fashionablebb tengeri fürdők sem dicsekedhetnek, s a nád közt a békák beszélgetnek. Mi lehet minden este a témájuk? Sok béka vidáman brekekg együtt, sok meg külön kuruttyol, szaggatott szívhangokon fuvoláznak, mintha panaszkodnának. A békáknak se lenn egyforma az élet, a békák közt is volnának vígak és szerencsétlenek? A víz loccsan-loccsan a parthoz, mint valami örök halk és dallamos udvarlás. Ilyen késő órán is van még egy csolnak, amelynek jólesik elfeledkezni a vízen, nem látni hol jár, csak messziről hoz a tiszta ég kedves beszélgető hangokat s távolról úgy hangzik a vízen át, mikor az evező föl-fölmerül a vízből, mintha egy-egy csók cuppanna. Milyen szép ez a víz, a Balaton vize, mily fényes és lágy ilyenkor, a mozdulatlan levegőben hullámszik gyöngéden, mintha altatná magát, vagy mintha csak hízelegni óhajtana annak, aki nézi, olyan ez a hullámszás, mintha egy végtelen vég sötét charmeuse selymet göngyölítenének le elénk, a sötét selymet ezüst szalaggal szeretné átkötni a közepén a hold. Úgy fénylik odafenn a hold a Balaton felett, az egész valami anzikszkártyára emlékeztet, amelyet a fürdőigazgatóság csináltatott reklám céljából. A hold ezt a szép képet naivul csinálja minden este, sejtelve sincs róla, hogy már régen

anziksz lett belőle. És körülötte a nyáresti égen az aranycsillagocskák, mint a dedó udvarára rendetlenül kiözönlött kisgyerekek a sápadt és mosolygó dedósné körül. A csillagok talán az ő diskurzusuk, s mikor hunyorognak, olyankor kedves, pajkos dalokat mondanak egymásnak talán. Sok kis csillag összebújik együvé, ezek ide lenézve, talán mirőlünk beszélgetnek. Aki közülük legtöbbet hallott a földön folyó életről, az magyaráz a többinek, talán a Balatonról is szó van, hiszen éppen ide néznek. A csillagok talán most mutogatják egymásnak a parton körös-körül egy-egy nagy csoportban épített csinos fehér házikókat, amelyekben most a lakók alusznak. És talán most megtárgyalják maguk közt odafenn, hogy ezeket a kis vidám házikókat villáknak nevezik, sok ilyen villát nyaralóhelynek hírnak, s ilyen helyen nyaralnak az emberek, akik nem egyformák, mint ők, a csillagok, s nincsenek olyan szépen együtt, hanem szegények és gazdagok vannak köztük, meg előkelők és közönségesek, meg keresztények és zsidók és ezek mind külön mennek idelenn. Azután másról is cseveg egy tájékozottabb csillag a többieknek, lemutat talán itt-ott egy fasorba, ahol egy nő meg egy férfi megy egymás mellett lassan, egyik a másiknak a vállára teszi a karját, vagy a derekát öleli körül, vagy egy-egy karjukat kapcsolták össze és a fejük egymáshoz hajol és az egyik azt mondja a másiknak: Szeretlek. A kis csillag dicséri a többieknek ezt a szót és meleg szavakkal ecseteli az embereknek ezt a dolgát. És elnéz és megkeresi megint a lenn sétáló párt és egy arany pillantással üdvözli őket.

Juhász Gyula - Esti dal

A nappal fényében, zajában
Elődöng árva egymagában
A lelke, tévedt jövevény,
Oly idegen nekem a hajsza,
A szívemet dalokra ajzva
Oly inkognitó megyek én.

De ha az alkonyat leszállott,
Olyan kedves, kámzsás barátok
A barna árnyékok nekem,
A messze menteket idézik,
A múlt szelíden iderémlik
És földeregg az életem.

Karcsi bácsi - a 2017-ben elhunyt Futó Károly atya - „aranymondásai”

„Egy napnak sem szabad úgy elmúlnia, hogy 20-30 alkalommal ne szerettem volna! Pontosság, szeretet, önuralom, önfegyelem, megbocsátás, szelídség...”

„Fontos a kitartás és a következetesség. Olyan ez, mint a ruhán a varrás: ha tíz öltés után ötöt mindig kihagyunk, mi lesz a ruhából? Amit elhatároztunk, azt tartsuk meg végig!”

„A hivatásunk kezdete, a folytatása – a hűség – és a célba érés is a Szentlélek Isten műve. A Duna a Fekete-erdőben még csak egy átugorható kis patak. Budapesten már 500 méter széles, a Fekete-tengernél meg 7 km-es a deltája. Így növekszik bennünk is az életszentség.

„Amikor megérkezik a baj, megérkezik a kegyelem is. Az életszentség apró dolgokból épül fel: ha fáradt vagyok, akkor is elindulok, ha nincs kedvem, akkor is imádkozom.”.

„Ne add föl! Mosolyogj!”

„A Duna is csak egy pici erecskéből indul. Nem tudhatjuk, hogy egyetlen jótettünk hová vezet.”

„Egy szál gyertyával végig lehet járni egy egész barlangrendszer. Mindig mutat egy métert. Ma ezt kell tennem – ez elég. Minden nap elég azt megtenni, amit arra a napra kiszab nekünk az élet. A kicsi dolgok a hűség építőkövei.”

A világ nagy problémáit valószínűleg nem mi fogjuk megoldani, csak apró dolgokat tehetünk. De apró dolgokat tényleg tehetünk!”

„Hűség a kis dolgokban: azokat nehezebb megtenni, de értékesebbek. A sok kis lanyhaság hűtlenséggé fajul, ezért egy napot sem szabad kihagyni.”

„Szentnek lenni nem lehet hézagosan. Olyan nincs, hogy hat napig szent vagyok és a hetedik napon kipihenem. De az sem szentség, hogy öt év alatt elégetem magam, aztán végelgyengülésben meghalok. Tudni kell a középutat.”

„Tisztán kell látni a célt ahhoz, hogy ki tudjunk tartani az imában, mert csak az tud kitartani, akinek van célja.”

„Az igazság csak egy. A hamisság ezer féle lehet. Biztonságot csak az igazság adhat.”

„Jézus úgy akar minket üdvözíteni, hogy abban nekünk is legyen egy porszemnyi részünk: ez a hűségünk. Legyünk nagyon jók, hogy kellemessé tegyük számára a lakást a lelkünkben! Ne magunk miatt legyünk jók, hanem Jézusért!”

„A jó Isten csak azt teszi szentté, aki akarja. A mi akaratunk olyan, mint a zsilip: ha megnyitjuk, jön a kegyelem, ha nem, akkor nem. Ha a házat építik, nem lehet kihagyni egy sor téglát! A szentségünket is minden esemény, minden apróság építi, ha felhasználjuk. Csak ne szalasszuk el egyiket sem! Soha abba nem hagyni! Majd csak halálunk után egy perccel.”

„A hűséget be kell gyakorolni. Egyik napról a másikra nem lehet felugrani a hegycsúcsra, hanem mászni kell. Közben elcsúszunk, lehorzsoljuk a lábunkat, meg minden, de a küszködés fölsegít bennünket. Ezért fontos az önmegtartózkodás. Pl. szomjas vagyok, de majd csak 10 perc múlva iszom. Fogok inni, de egy picit később.”

„El kell dönteni, hogy „mostantól fogva nem érdekel, hogy van hozzá kedvem, vagy nincs, vagy mit szólnak a többiek, vagy milyen a hangulatom. Innentől kezdve nem lenne szabad meginognunk. Csak aki mindvégig állhatatos, az üdvözülni.”

„A szentség nem a teológián múlik, hanem az akaraton.”

- „Nem mi teszünk szívességet Istennek azzal, hogy szentté akarunk válni. Teremthetett volna minket eleve szentnek is, de félkésznek akart, hogy mi fejezzük be a művét. Ő szüntelenül létben tartja a világot, tehát nekem is szüntelenül dolgoznom kell magamon. Múlik az idő és a földi életben be kell fejezni a megszentelődést. Egyszer lejár az időnk!”

- „A földön az a legnagyobb boldogság, ha rendületlenül hiszem, hogy Jézusé vagyok. Ez a lényeg, a többi elmúlik. Minden szenvedés csak a halálunkig tart.”

- „A haláláig mindenki kibírja.”

Simon Ottó: Kereszt

ősidők óta a kereszt ágai
a világ koordinátatengelyei
rajtuk fut a végtelenbe
az elképzelt idő
múlt és jövő kereszteződése
Jelen Létünk
az Itt és a Most
erre vagyunk fölfeszítve mi is,
kik így vagy úgy
szabadulnánk e kereszttől
van ki rohanvást fal habzsol szerez
a fogyasztás templomaiban
van ki tökéletességre tör
és fölállal rogyásig sok szerepet
csak hogy önmaga tükrebe
ne maradjon ideje belenézni
és vannak persze
akik próbálnak a Fennséghez emelkedni
e jelkép nélkül
lassan talán ráeszmélünk
a Keresztet letenni nem lehet
mert az immár nem csak
a megalázás a szenvedés
de a megváltás az örökkévaló jelképe is

Lynne Schwartzlander: A kezdet és a vég

Kaliforniába kellett utaznom anyámhoz. Tudtam, hogy jól van másfél éve történt agyvérzése óta, de az utóbbi időben nem láttam. Apám halála óta langyos lett a kapcsolatunk, csak időnként melegedett fel. Életében apám tartotta fenn köztünk az egyensúlyt. Régebben anyám látogatásai után mindig sírtam, mert mindig szakadék tátongott közöttünk.

Az agyvérzése után nem tudott többé írni, beszélni, mozogni. Reméltük, rendbe jön, de hosszú hónapok után láttuk, már sosem lesz a régi. Inkább rehabilitációs intézetbe költözött, mint hozzám vagy bátyámhoz. Hetente küldtem neki lapot, gyakran beszéltem az ápolókkal, így minden részletét ismertem életének. Nem tettem nagy dolgokat érte, de ennyi elég is volt neki.

Most, hogy elmentem az otthonba, láttam, állapota sokat rosszabbodott. Nem akarta bevenni a gyógyszereit. Kértem az ápolóit, amit csak lehetséges, tegyenek meg, hogy könnyebb legyen az élete. Pár nap múlva haza kellett utaznom. Tudtam, hogy akkor látom őt utoljára. Megfésültem, megmasszíroztam, bekrémeztem a kezét. Beszéltem neki régi, közös élményeinkről. Nem reagált, de reméltem, hogy érti.

Amikor el kellett indulnom tőle, imádkoztam. *Istenem, most látom őt utoljára az életben. Mit tegyek, mit mondjak, hogy áthidaljam a köztünk tátongó szakadékot?* Aztán a legkézenfekvőbb megoldást választottam.

- Anya, mi soha nem néztünk egymás szemébe, de mindig is szerettelek. - mondtam. Úgy szerettem volna, ha reagál valahogy. Vagy az agyvérzése miatt nem ment neki, vagy nem volt hajlandó rá – nem tudtam meg soha. Megtettem mindent, amit csak tudtam, és nehéz szívvel utaztam el.

Hat nap múlva értesítettek, hogy anyám békésen eltávozott.

Később, a temetése után, amikor kiballagtam a temetőből, nem voltam szomorú, inkább teljesnek éreztem magam. Később tudtam meg, hogy a bátyám is ugyanezt érezte.

És azóta sem szomorúan gondolok rá. Hallom, hogy beszél, nevet, és a mennyek zöld gyepén sétálgat. Nem tolószékben kötve maradt meg az emlékezetemben.

Tudom, hogy megtalálta nyugalmát, ahogyan mi is. Isten összezárta a köztünk lévő szakadékot!

Kiss Péter: Elmúlik...

Elmúlik a nyár.
Az árnyak hosszan kúsznak
a fonnyadt bokrok között.
Nem is kék, inkább türkiz
az égbolt.
Halványak a csókok is,
puhák az ölelések,
a szellők az elmúlást
fülünkbe súgják.
Az emlékek gyakrabban
kopognak az ablakon,
ágyat vet az esti szél.
Szűk már a magány.

Kiss Péter: Didergő világ

Maga előtt tolja szeptember az ősz.
Míg tétova szélben kavarog a lomb,
halkul a napsugár, könnyeivel küzd.
Télbe forduló lesz holnap már a gond.

Tompa hangon kopogtat az elmúlás.
Új időkről dal immár több nem fakad.
Lomha szárnyú, szürke hátú látomás
hallgat, s körbe zsong a kopasz ég alatt.

Ablak mögé behúzódott mályva
bámul, mint lehulló csüggeteg ág,
emlékképét sáros hantba zárja
lombját veszítő, didergő világ.

Illyés Gyula: A szil és a szél

Rezzent a vén szil: szisszent, jött a szél;
villám rándult, mint megrántott kötél;
egy percnyi csönd. És bömbölő haragra
fakadt a vihar százezer harangja.

Kapkodta fejét a szilfa, az agg,
vallatott rab a pofonok alatt;
ahány karja volt, mind hátracsavarta
a nyár haragba-kékült zivatarja.
Zúzott, tört, csépett, őrvongott a szél;
kiszállt a fából végre egy levél,
egy, és csak úgy, ahogy végül kiszáll a
fiai mellől a hajszott madárka.

Egy levelet, egy sárga levelet,
az öreg szil csak annyit engedett;
azt vitte a szél, azzal írta égig
a maga égigérő gyöngeségit!

...Elült a szél s a büszke szil úgy állt:
legyőzte – mindörökre! – a halált.
S hat hét múlva egy őszi szellő szóra
minden levelét önként sárba szórta.

Gyurkovics Tibor: A csapat becsülete

Gyermekkoromban -hol is másutt?... Lassan úgy van az ember, hogy mindent a gyermekkorából származtat. Ez a kiindulópont – legyen az tanya, kisváros, előkelő gimnázium vagy *bujdosott bunker* –, mint valami szörnyű és fönséges táncban, tangóban, csak innen tudja megtenni a szállongó lépéseit az igazság felé. A gyermekkorban minden megtörténik. Csak utóbb rá kell jönni. Innen a kiindulópont szerelmeink, eszméink, harcaink felé. Mert még nem szabták ránk a felnőttek erőszakos játékszabályait? Vagy egyszerűen marhák és ideológiátlanok voltunk? Vagy csak tiszták? Lelkendezők?)

Szóval... gyermekkoromban volt egy csapatunk. Afféle harci csapat, egyszerűen arra szolgált, hogy együvé tartozzunk a Rákos patak partján. Kidüllesztett mellel járjunk, csatajeleneteket rögtönözzünk (miközben rajongva és ámuldozva figyeltük az égszínkéék bombázókat a még kékebb égboltozaton), hadinaplót vezessünk, kifigyeljük gyönyörű Várady Ilonka vagy Bangha Edit gyönyörűséges tízéves hajadonok lépteit és őzbarna szemét, szóval az volt a lényege, hogy együvé tartozunk.

Tartoztunk is mi együvé, ahogy csak lehetett, ameddig lehetett. Az erősebb volt az erősebb, az okosabb az okosabb, tulajdonképpen gyermekded demokráciában leledztünk, az értékek természetes rendjében, egyik parancsnok lett, másik közlegény, de lelkesen. Együtt volt a csapat, nem kellett külön iskolatanács, se Sandokan, de még talán Isaura sem.

Magunk közt intéztünk mindent, *mondom*, valami tündéri demokráciában.

A Rákos patak partján éltünk, emlékezetem szerint a csapat neve is „Rákos” volt, nem Rákosi, félreértés ne essék, hol volt ő még akkor közülünk! Na, a rákosparti „Rákos” csapat élte is a maga csapat- és egyéni életét, vígan, szerelmesen (különös tekintettel a hasonkiskorú leányok tekintetére), a Rákos patak innenső és túlsó oldalán, attól függött, honnan szemléltük, midőn fölmerült a rettentő kérdés, kié is a Rákos patak! A bal oldaliaké vagy a jobb oldaliaké? Mondanom se kell, hogy nem politikai-parlamenti irányzat szerint, hanem egyszerűen földrajzilag. Kik jönnek át, vagy kik mennek át? Kik az innensők, kik a túlsók? (Mondom, hogy minden a gyermekkorból származik!) Emlékezetem szerint a város felé esett öt vitéztag, a határ felé hat vitéztag.

Ei is verekedtünk, bunyóztunk ezen egy darabig, kedves, emberi csihi-puhival, s ki nem nyomva egymás szemét, végül mindig valami öklendeztető békepipát elszíva (száraz kukoricalevél volt a magunk faragta szűk pipákba belegyömöszölve), mélyen meghajolva elbúcsúztunk egymástól, de a többi csapattal szemben mindig egységesek voltunk. Ilyenkor megszűnt a jobb és baloldal, túli, inneni különbségtevés, mert mi egy csapatba tartoztunk, a Rákos-csapatba, s akkor életre-halálra, váll-váll mellett rohamoztuk – példának okáért a csősz kunyhóját vagy a gyeptéglázók budiját.

Hiszen végeredményben igencsak szerettük egymást.

Eldemokráciáztunk volna ki tudja meddig, ha egy alkalommal meg nem jelenik a túlsó parti csapat egyik tagjának a tagbaszakadt édesapja. S nem

ordít reánk:– Mit képzeltek ti? A fiamat nem veszíték be a vezetőségbe (így mondá), s hallom, hogy a „Rákospatakért” kitüntetést sem akarjátok neki megadni? (Mögötte állt a fiú, rákostalanul.) Az én fiam, az én fiam... – és ekkor komoly könnyeket hullatott ezen apa, hogy a komoran egybegyűlt gyereksereg meghatódjék. – Majd meglátjátok, majd meglátjátok... – rázta öklét a jótét apa és elrohant. Mi annyira megrendültünk, hogy egy hét múlva fűszálakból és csöppnyi babérlevelekből fontunk egy koszorút a fiának (aki egyébként rendes és fél-málé gyerek volt, és jobban szégyellte a kitüntetést, mint az eddigi jól megérdemelt és bevált sorsát), persze, finom tehénlepényt is kevertünk a fűszálak közé, hogy olyan volt, amikor a fejére tettük, mintha az ülepére tettük volna – hiszen a gyermeki kedély huncut, és igazságra szomjazik. Ő maga égette el a „fanyar” kitüntetést egy következő nyári éjszakán. Bölcsen úgy fejezte ki magát: „Övön alul kaptam a kitüntetést.”

A másik nagy eset még övön alulibb volt, valóban a derék alatt.

Nem akarok gyermekfilozofálni, de tessék elhinni, hogy a legnagyobb baj a személyi sérelem. Ebből áll a világ. Én nagyobb voltam, nekem nagyobb van... én jobban értem... én áttekintem... én... nem vagyok az, akinek te mondasz... – és így tovább.

Egy időben nagyon tagadtuk a személyiség jelentékeny szerepét, a Plehanov szerintit, mert Sztálin nagyon nem szerette, hogyha a személyiség előtérbe kerül az osztályerőviszonyok rovására – a történelem magyarázatban. A történelemben – a jelek szerint – jobban elviselte. Egész magas fokra fejlesztette a személyiség szerepét a történelemben. Hiába, az elmélet és a gyakorlat nem mindig esik egybe.

A kétoldali Rákospatakon egy böhöm nagy szőke meg egy középmagas sötéthajú fiú osztozkodott volna. Ha lett volna külön jobb-Rákospatak, meg bal-Rákospatak. De nem volt! Csak az egységes, nagybüdös, királyokszaggatta, jobbágy-nyomorította Rákosi rétek. Az egyik azt mondta, hogy ő nem mondta, amit a másik mondott, aztán a másik azt mondta, hogy ő neki nem rojtos a gatyája... Uramisten! Gyapálták egymást, rendben is van. Ezért van a gyapa. Ám bekapcsolódtak külön bokszolók, akik már nem nézték, hogy ütnek, akár saját színvonaluk alá. Öv alá. Amikor megszűnik a csapat. Még azt is eltalálták, amiből egyáltalán csapatot lehet létrehozni.

A Rákos-csapat már-már felbomlóban volt – meg múlt is az a bizonyos ifjúság –, mikor egy rákosréti ifjú – talán én magam? – elénk ugrott és leszögezte a társaság-csapat fönmaradásának súlyos törvényeit:

Nem szerencsés, ha csapaton kívüli emberek nyakába varrjuk belső vitáink eldöntését.

Bármilyen harci helyzet adódik, övön alul – nívótlanul, silányul – verekedni nem szabad. Erről is megítélik magát az együletet, a csapatot, tulajdonképpen kint és bent – az egész Magyarországot. Tessék tisztességesen verekedni.

Akkor is össze kell tartani, ha nem tartunk össze.

Ez a csapat becsülete.

(Magyar Nemzet, 1987. március 7.)

V I C C O L D A L

Amikor a követségi fogadáson a zenekar elkezdett játszani, Lord George Brown odafordult a szomszédjához:

- Ön gyönyörű, hölgyem, ebben a szép vörös ruhában! Jöjjön, táncoljunk egyet erre a valcerre!

- Semmi esetre sem! - jön a válasz. - Először is: maga tökrészeg! Másodszor: ez nem valcer, hanem Venezuela himnusza! Harmadszor: én nem vörös ruhás nő vagyok, hanem a bíboros!

Minden ember életében van két jó év. Ezeket a sírköve tünteti fel.

- Hallom, drágám, meghalt a férjed!

- Képzeld, drágám, alig négy nappal az esküvő után... Szegény ember!

- Legalább nem szenvedett sokat!

Mivel az okos enged, már rég a hülyék uralkodnak.

Egy anyának húsz évig tart, míg férfit farag a fiából. Aztán egy másik nő húsz perc alatt hülyét csinál belőle.

A bíró azért van, hogy eldöntse, kinek van jobb ügyvédje.

Addig vállalj gyerekeket, amíg elég fiatal vagy ahhoz, hogy a szüleid gondoskodni tudjanak róluk felnőtt korukban is.

Miért mondják, hogy csúcsforgalom, amikor semmi sem mozdul?

Székely ember sapka nélkül áll a nagy hidegben az utcán. Arra jön a komája:

- Hallja, kend, mit áll itt hajadonfővel ebben a hidegben?

- A házban ráncba szedtem az asszonyt, de most kéne egy bátor ember, aki ki merné hozni a sapkát.

- Óvó -néni, Neked milyen autód van?

- Nekem nincs autóm, mert nincs rá pénzem.

- Mert Te mindig csak velünk játszol, meg énekelsz. Menj el dolgozni, mint az anyukám, akkor Neked is lesz pénzed!

Az apa nyitogatja a gyerek ellenőrzőjét. Matek egyes, durr egy pofon.

Olvasás egyes, durr egy pofon. Ének ötös, durr egy pofon. A gyerek méltatlankodva így szól:

- De apa, ének ötös, miért kaptam a pofont?

-Mert két egyes után még volt kedved énekelni.

A férj borotválkozik a fürdőben és morog magának:

- A fenébe! Ezzel a borotvával még a nyakamat sem tudom elválni!

Az asszony beszél neki: - Beadjam a nagy kést?

Két férfi beszélget:

- Tudod, ha én eleget iszom, úgy megbátorodok, senkitől se félek.

- Még az asszonytól se?- kérdi a komája.

- Hát... annyit még nem tudtam inni.

- Hallottam, meghalt az anyósod. Mikor lesz a temetés?

- Nem lesz temetés, elhamvasztatjuk.

- És mikor helyezitek el az urnát?

- Nem helyezünk el semmiféle urnát. Beleteszem egy homokórába, aztán hadd dolgozzon!

- Képzeld, az éjjel a Te anyósoddal álmodtam.

- És mit mondott?

- Semmit.

- Akkor az biztosan nem az én anyósom volt!

- Láttad a TV-ben? Az amerikai bíróság 5 évre ítélte valakit, aki eladta a feleségét.

- Hmmm... Viszont öt év múlva szabad ember lesz!

A feleség a tükör előtt illegeti magát. Nyaggatja a férjét:

- Ugye drágám, sokkal fiatalabbnak látszom a koromnál?

A férj leteszi az újságot, megnézi az asszonyt, és mondja:

- Hát, a bőröd egy húszévesé. A hajad akár 18 is lehet. Az alakodat olyan 25-nek tippelem.

Az asszony elolvad:- Jaj, olyan kedves vagy...

- Várj egy kicsit, mindjárt összeadom...

A jól meghízott asszony hasát behúzva áll a mérlegen. Férje nevetve mondja:

- Szerintem nem változtat a súlyodon, ha behúzod a hasad!

- Igaz, de így legalább látom a mérlegen a számokat!

Hazaérve mondja Kovácsné az urának:

- Most jövök a szépségszalonból.

- Zárva volt? – érdeklődik huncutul a férj.

Házsártos asszony dühösen mondja:

- Mennyivel jobban tettem volna, ha magához az ördöghöz megyek feleségül!

- Erre ne is gondolj! Közeli rokonok nem házasodhatnak!